Зорица Бајин Ђукановић

БОЛЕРО

КАПИЈА ПЕГИ ГУГЕНХАЈМ

Два пута дуго
једном кратко
као Морзеова
само дахом
па дуго чекање
ров тишине
као зид
његово лице
глуви Аладин

И што је тише
талас је жуднији
лов
на сваки шум
можда ипак
неко с друге стране
рапортира
Пеги је у Њујорку
а град тоне

НОЋНИ ПОРТИР

Он без најаве
пошаље емисара
да ме помно испита
о том сну
знам ли ишта
о његовим женама

А како бих знала
кад су оне живе
ван речи
и остављају само свлак

Сада могу
на задња врата
па се загледамо
у огледалима лица
као да нас је иста
одбегла мати родила

Неко испод лица
дечјом руком дописује
ти си мој народ

ВЕЖБЕ ПОВЕРЕЊА

Окрени ми говор леђима
и нека та пробуђена реч
крене ка мени
ја ћу је ухватити
неће пасти
неће потонути

А шта ако кажем
а ти се док пада
предомислиш
шта ако ми се
заглави у гласу
без оног модрог језгра
у средишту

Шта ако оглувиш у трену
ако је прободеш
леденицом тишине
пљуснеш по уснама
шта ће бити са њом
сада када се
позвана огласила

БОЛЕРО

Мислила сам
лако ће бити шмугнути
из фасцинације тим гласом
сувим жигом
просветљене дужице
само закорачим
из плитког трага
левом следећи десну
у ритмичном понављању

Онда почне
скидање маски
и никад краја
а радозналост је
луди лепак
шта је иза следеће
уз рефрен
само још овај пут

И све непотрошено
а чувано
за јединствен тренутак
почне да ишчезава
питања се преобличе
жудност етаблира

Перач прозора сам
на небодеру
могу да видим
све сањане кадрове

кроз мусаво стакло
само споља
Бежарова играчица
што кроз крешендо игре
креће на путовање
на крај језика

СУРФИНГ

за Е. Јеленек

Елфриде јаше
на таласу
који је сваки пут
посече
мало изнад ногу
и пошто крви нема
она бол занемари
он се склупча
у гримасу и скрије
негде иза огледала

Отуда су сва њена
кратка одсуства
тек видања
ремонти
само припрема
за онај стрмоглав
низ златну пену

СЕКС ТОН

за Ен

Моје тело је располућено
један део је мој
други загубљен у туђини
мој део је лажљив
пун ожиљака
лицемеран свадљив

померам се ка губитку
и не бих да уђем
у ту празнину
ко зна шта ће искочити
и почети да тврди
да му се догодило
та двојност је без понтона
понекад је савладам
али обично
само стојим на овој обали
и сањам о целовитости

*

Моје тело је звучна виљушка
у оној кривини
се најбоље скрива
понекад одатле провири
нека слутња
онда је пробуђени звук
залије песком тишине
зато је мој сан
увек пустиња
ходати по том жару
то је све што ми се нуди
и на шта пристају
моја стопала

*

Моје тело је анкциозна веверица
спремна да се узвере
уз сваку немогућу жељу
више личи на ласицу
лажно се представља
понекад се суноврати
са највише гране
после се прави да је мртво
у томе највише ужива

*

Моје тело не уме да каже
зато га шаљу
код подводног логопеда
код доктора за
изражавање жеља
он га пак упућује на реч
на папир који памти
и тако ево ме у тој одаји
која више није глува соба
неко ме чује
ти ме чујеш

МАЛИНА У ПУСТИЊИ

за Ингеборг Бахман

Обмотати се од ћошка ока
до малог нокта ножног прста
све у мекост положити
па лећи у речи
не гранитом не жадом
само белом плахтом
на голост тела
листом ловора
и густом сенком маслине
обавити кулу тела
од сто малих тамница

Прво пити месечеву воду
студену као да ће
ту бити заувек
онда искапити неутаживост
после пити непрозирнију твар
и бити све жеднији
гледајући кроз празне боце
пијане облаке
коначно сведочити ишчезавању
и воде и жеђи
затрпавању бунара

Закопати се
у свилени песак пустиње
сунчевом кредом
исцртати линију тела
и препустити огледалу
младих лепих торза
осветити буржујској задатости
стрести сву бол
и горчину плена
вакцинисати се новом позледом
серумом сопствене креације

СИН

Кренуо сам из оне
нагњечене луковице
и имао само
пола страна света
север је био нем
то је могућност
да будем аутохтона врста
ван нечијег периферног вида
њених згрчених колена
док су се цењкали
око мог будућег времена
а он би да ме заспе
причама о пореклу
сада када знам да сам
био истетовиран
само у њеној зеници
и то једноставно сазнање
довољно ми је да растем
у правцу који пронађем
унутрашњом бусолом

Постоји неумољив океан
формативног времена
па ако ме није потопио
што бих се примицао
нејасном гејзиру крви

са талозима који би да ме усисају
сада сам нов нисам карика
и могу у породичној историји
све испочетка и другачије
ван њихове дупле експозиције
биће светлокос биће тамноок
биће маслинасте пути
мимо наслеђених узуса
биће висок колико сам одлучим
биће свакакав колико ми се хоће
и своја правила ћу исписати
невидљивим мастилом

Мени је страна и реч
којом ме обзњањују
потомак продужетак син
ја сам путник
који је само прошао кроз њих
ја сам даљина
коју неће досегнути

РУТ

Скинули је са свода светлуцаву
и назвали је жута
онда је умножили експоненцијално
и једну дали мени као брош
покрила сам је длаком
да је заштитим од погледа
ту ми длан прогорео
са чијом ћу плавети мешати
сипино мастило свог погледа

Са новом звездом на еполети
у шкрипавим чизмама
затегнут да пршти и под појасом
у сензуалном искушењу
да посрне у забрани
волети чивутку

Потписао потписао отписао
вратио ми сву лимфу загрљаја

у који сам мислила да сам се скрила
савршен отисак необележен
на чијем ћу небу отварати
своје жеље од свиле
на вешалима чијих кључних костију
ћу се нага њихати
и док се руља весели
рибам камен испред куће

Моја је рука беља
од неисписаног листа сна
ево их долазе
у смеђим кошуљама
да са зида скину
Климтову жену у злату

БЕЛВЕДЕРЕ

Климт отире златне дланове
о радну хаљу
кључеви тела су кључеви света
не буди немирна Рут
ово зауставља време

И ушли су
да ми украду живот
да моје ближње распореде
неког у *Белзен*
неког у *Треблинку*
а мене у *Белведере*

Корачам по чоји детињства
одмах ту иза угла
са врата маше доктор Фројд
страх је наш једини пријатељ

Чујем уљезе чизмом
по бамбусу паркета
Рут дођи и донеси машне
те свилене лептире
да их научимо да лете